Р Е Ш Е Н И Е
№ 3319

гр. София, 19.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 6 състав,** в публично заседание на 11.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **7024** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на З. В. И. срещу Заповед № 131097/26.04.2010г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.4 от ЗДвП на началник отдел "Пътна полиция" при СДВР- изземване на свидетелството за управление на МПС (СУМПС) поради неизпълнение на задължението по чл.157, ал.4 от ЗДвП.

В жалбата и писмени бележки се излагат доводи за това, че оспорената заповед е издадена в нарушение на чл.59, ал.2, т.4 от АПК с оглед липсата на посочени в нея фактически основания – влезли в сила наказателни постановления, с които се отнемат максимален брой контролни точки, както и че не е доказано връчването на приложените наказателни постановления, а други две не били представени. Като не е доказано съществуването на фактическите основания не е доказано основанието по чл.171, т.4 от ЗДвП. Претендира отмяна на заповедта и присъждане на разноските по делото.

Ответната страна – Началникът на Отдел „Пътна полиция“ СДВР не изпраща представител и не изразява становище по делото.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не взима становище.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна:

С оспорената в настоящото производство заповед (л.5) на оспорващия е наложена ПАМ по чл. 171, т. 4 от ЗДвП – изземване на СУМПС. В заповедта е посочено, че водачът не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП да върне СУМПС. В заповедта са посочени шест НП, най-ранното от които е с дата 21.03.2003г., а другите са: още едно от 2003г., по едно от 2004г. и 2005г. и две от от 2006г.

По делото са представени: заповед (л.12) за компетентност на издателя на акта – заповед № Із-1393 от 09.08.2007г. на Министъра на вътрешните работи за упълномощаване на длъжностни лица от МВР да издават заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП, сред които ответния орган, справка за нарушения на водача (л.14), три НП - № 7187 от 30.01.2004г., № 15579 от 22.02.2005г. и № 107079 от 31.08.2006г. (л.9, л.10 и л.11), с които на водача се отнемат съответно 10, 2 и 16 контролни точки, протокол (л.12) рег.№ 9993/05.07.2011г. за унижощаване на документи, изд. от 01.01.2002г. до 31.12.2003г.

Въпреки двукратно дадени указания (с определението за насрочване и с протоколно определение от 28.10.2013г. и предоставената последна възможност на ответника (в съдебно заседание от 28.10.2013г.), същият не е представил останалите 3 наказателните постановления, посочени в констатациите на обжалваната заповед, нито данни за връчването им и влизането им в сила (на 2 от тях, за НП № 98718/16.08.2006г. е представена докладна за връчване, но самото то не е представено). В приложения протокол за унищожаване на документи същите не са индивидуализирани. Отделно от това, крайната дата на унищожените документи, съгласно протокола е 31.12.2003г. – в този период попадат само две от НП, посочени в заповедта.

Не са представени данни за връчване на заповедта на оспорващия – въпреки дадените от съда указания на ответника.

От правна страна:

С оглед липсата на данни за връчване на заповедта, съдът приема, че жалбата е подадена в срок, от лице имащо право и интерес от оспорването, поради което съдът следва да я разгледа по същество.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

С оглед представената заповед на Министъра на МВР, обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган. Спазена е писмената форма, актът съдържа необходимите реквизити съгласно чл.59, ал.2 от АПК, същият е мотивиран.

Настоящият съдебен състав обаче намира, че обжалваната заповед е незаконосъобразна на основание противоречие с материалния закон по следните съображения:

В оспорения административен акт е посочено като правно основание за издаването му - чл.171, т.4 във вр. чл.157, ал.4 от ЗДвП, а като фактическо описание е посочено, че водачът не е изпълнил задължението си по чл.157, ал.4 от ЗДвП – след като загуби придобитата правоспособност да върне СУМПС. А правоспособността се изгубва с отнемането на водача на МПС на всички - 39 контролни точки съгласно Наредба №

І3-1959 от 27 декември 2007г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство ... ДВ. бр.4 от 15 Я. 2008г. (Наредбата).

За неизпълнение на задължението по чл.157, ал.4 от ЗДвП в чл. 171, т. 4 от ЗДвП е предвидено прилагане на ПАМ – изземване на СУМПС.

В процесната заповед е посочен общият брой на отнетите на лицето контролни точки – 55 и са цитирани наказателните постановления, въз основа на влизане в сила на които се твърди, че е настъпила последицата отнемане на контролни точки. По делото са представени само три от тези наказателни постановления - НП № 7187/30.01.2004г., като последица от което се отнемат 10 к.т., НП №15579 от 22.02.2005г., като последица от което се отнемат 2 к.т. и № 107079 от 31.08.2006г., като последица от което се отнемат 16 к.т. и доказателства за връчването им и влизането им в сила (по отношение на 2 НП). Останалите НП, описани в заповедта не бяха представени по делото от ответника.

Съгласно чл.170, ал.1 от АПК административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му.

Съдът е указал двукратно тази доказателствена тежест на ответника. Дал е на ответника последна възможност да представи доказателствата за посочените фактически основания, но ответникът не го е сторил. По делото са представени доказателства само за три влезли в сила НП, с които се отнемат общо 28 к.т., което не доказва наличие на предпоставките на приложената правна норма за налагне на спорната ПАМ – отнети на водача на МПС всички 39 контролни точки съгласно Наредба № І3-1959 от 27 декември 2007г.

С оглед неизпълнението на горното указание по доказването от ответника, съдът не може да извърши контрол на всяко от отделните фактически основания, довели до твърдяното отнемане на всички контролни точки, в това число - дали отнемането на контролни точки съответства на извършеното нарушение, връчено ли е надлежно всяко НП, влязло ли е в сила всяко от посочените НП.

Представените по делото доказателства за унищожаване на документи за наложени административни наказания на водачи през съответен период, не доказват, че именно относимите към спора документи - цитираните наказателни постановления и доказателствата за връчването и влизането им в сила са били унищожени. Отделно от това повечето НП са от последващ протокола период. Представената справка-разпечатка също не доказва начина на връчване на НП и съответно – влизането им в сила. В този смисъл решение № 6074 от 27.04.2012г. по адм дело № 1545/2012г. на ВАС, чийто мотиви са относими в случая и на които настоящият състав се позовава: „Законосъобразността на административния акт се преценява спрямо фактическите основания за издаването му, които съдът не може да допълва или заменя, като административният орган носи тежестта да докаже спазването на всички условия, очертаващи законовия му статут, в т.ч. съществуването на юридическите факти на упражненото с него субективно материално право (чл. 170, ал. 1 АПК). Съдебната инстанция по същество проверява дали изложените в акта фактически основания, действително са се осъществили и ако са се осъществили следват ли от тях по силата на правна норма разпоредените правни последици (чл. 142, ал. 1 АПК). ....."

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира оспорената заповед за

незаконосъобразна, като издадена при неустановени фактически основания за издаването й, което съдът квалифицира като основание за материална незаконосъобразност по чл.146, т. 4 от АПК и съответно основание за нейната отмяна.
С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане с приложен списък на разноските (л.29), на жалбоподателя следва да се присъдят разноски по делото, изразяващи се в заплатена държавна такса от 10 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 550 лв. (петстотин и петдесет лева), заплатено съгласно договор за правна помощ.
Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл.2 и чл.143 от АПК, Административен съд София град, I-во отделение, 6-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на З. В. И. Заповед № 131097 от 26.04.2010г. на Началника на Отдел „Пътна полиция“ на Столична Дирекция на вътрешните работи за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП.
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на З. В. И. с ЕГН [ЕГН] сумата от 560 лв. (петстотин и шестдесет лева) разноски по делото.
Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:
(Боряна Бороджиева)